

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové, soudkyně JUDr. Petry Kamínkové a soudce Mgr. Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **D. T.**
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 10. 2. 2021, č. j. MV-199015-6/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení

rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2021, č. j. MV-199015-6/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná rozhodla o odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a imigrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo též „správní orgán“) ze dne 8. 10. 2020, č. j. OAM-31035-7/DP-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo také „usnesení správního orgánu prvního stupně“).

2. Žalobkyně podala dne 1. 9. 2020 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia (dále jen „žádost“). Správní orgán prvního stupně žalobkyni výzvou z téhož dne vyzval k prokázání důvodů pro pozdější podání žádosti, a to ve lhůtě do 10 dnů od doručení výzvy. Žalobkyně na výzvu reagovala dopisem ze dne 8. 9. 2020, v němž uvedla, že důvodem pozdního podání žádosti byly její psychické problémy. Dne 8. 10. 2020 správní orgán prvního stupně řízení o žádosti žalobkyně prvostupňovým rozhodnutím zastavil podle § 168 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) s tím, že žalobkyně podala žádost v době, kdy k tomu neměla oprávnění. Posledním dnem, kdy bylo možno podat žádost, byl 31. 8. 2020. Žalovaná v napadeném rozhodnutí změnila výrok usnesení správního orgánu prvního stupně tak, že odkaz na již neúčinnou právní kvalifikaci nahradila odkazem na § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná v napadeném rozhodnutí s odkazem na § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvedla, že žalobkyně měla povinnost podat žádost nejdříve sto dvacet dnů a nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tj. před 31. 8. 2020. Žalobkyně žádost podala dne 1. 9. 2020, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Tímto nesplnila podmínku § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. § 47 odst. 3 téhož zákona uvádí, že zabrání-li podání žádosti důvody nezávislé na vůli žalobkyně, má žalobkyně oprávnění podat žádost do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Žalobkyně nedoložila důvody na její vůli nezávislé, které by jí bránily podat žádost ve lhůtě, správní orgán tedy řízení zastavil. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 Azs 273/2015-30, který posuzoval „okolnosti na vůli cizince nezávislé“ dle § 47 zákona o pobytu cizinců, a konstatoval, že takovým důvodem není to, že stěžovatel na lhůtu zapomněl.
4. Žalobkyně v řízení namítala, že na základě výzvy správního orgánu prvního stupně ze dne 1. 9. 2020 zaslala písemné vyjádření, ve kterém popsala svou situaci a uvedla důvody, které jí zabránily ve včasné podání žádosti. Měla za to, že výzvě z 1. 9. 2020 plně vyhověla, neboť v ní nebylo žádným způsobem uvedeno, jak má doložit okolnosti, které vedly k opožděnému podání žádosti. Žalobkyně tudíž usoudila, že pokud bude třeba doložit jakékoliv podklady, bude k tomu řádně vyzvána v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu. Žalovaná však shledala, že výzva učiněná směrem k žalobkyni byla srozumitelná a dostatečná. Odkázala k tomu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 23/2011-88. Žalovaná též uvedla, že není možné žalobkyni neustále vyzývat na tentýž nedostatek.
5. Žalobkyně v řízení namítala přítomnost okolností, které omlouvaly opožděné podání žádosti, spočívající v jejím špatném psychickém stavu s ohledem na panický strach z náказы. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vyšla z toho, že žalobkyně v písemném vyjádření uvedla, že se svým špatným psychickým stavem obrátila na online specialistu, který jí hodně pomohl, ale bylo už 27. 8. 2020 a ona už nemohla situaci změnit. Žalovaná konstatovala, že

pokud již žalobkyně byla 27. 8. 2020 relativně v pořádku, mohla podat žádost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebo neformálně emailem bez zaručeného elektronického podpisu a do pěti dnů ji osobně potvrdit.

6. Žalovaná konstatovala, že se ztotožňuje se závěry správního orgánu prvního stupně, který se řádně vypořádal se všemi tvrzeními žalobkyně. K námitce žalobkyně, že se správní orgán nevypořádal s otázkou dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, čímž porušil § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, žalovaná uvedla, že § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nedává prostor pro zkoumání přiměřenosti zásadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Odkázala k tomu na § 2 odst. 2 správního řádu a judikaturu správních soudů.
7. K námitce žalobkyně, že ji správní orgán nevyzval k seznámení se s podklady shromážděnými správním orgánem prvního stupně v rámci řízení o její žádosti před vydáním usnesení, žalovaná s odkazem na § 36 odst. 6 správního řádu uvedla, že z ustanovení plyne, že právo vyjádřit se k podkladům má účastník řízení pouze v případě meritorního rozhodnutí. Usnesení se za meritorní rozhodnutí nepovažuje. Správní orgán tedy neměl povinnost podle tohoto ustanovení vyzývat.
8. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně netvrdila a nedoložila důvody na vůli žalobkyně nezávislé. Zároveň žalovaná shledala existenci jedné vady řízení, která měla vliv na soulad usnesení správního orgánu prvního stupně s právními předpisy, a tuto vadu v souladu s konstantní judikaturou napravila. Žalovaná uzavřela, že došlo k naplnění důvodu pro zastavení řízení o žádosti dle § 169r odst. 1 písm. d).

Žaloba

9. Žalobkyně v žalobě namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvádí, že žalovaná chybně aplikovala § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, čímž porušila základní zásady správního řízení uvedené v § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
10. Žalobkyně předně nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaná vypořádala s tvrzeními ohledně překážky včasného podání žádosti dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně důvody pro opožděné podání žádosti, které spočívaly v závažných psychických problémech, podrobně sepsala ve vyjádření správnímu orgánu prvního stupně a v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobkyně namítá, že správní orgán se ve svém usnesení s těmito tvrzeními dle jejího názoru řádně nevypořádal a nepřihlédl k nim. Žalovaná dle žalobkyně pochybila, když postup správního orgánu prvního stupně schválila. Důvody žalobkyně uznala, ale neshledala v nich důvod pro ospravedlnění opožděné podané žádosti. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 Azs 273/2015-30 označuje žalobkyně za nepřiléhavý, neboť žalobkyně na podání žádosti nezapomněla, ale nastal reálný, opodstatněný a řádně tvrzený důvod nezávislý na její vůli.
11. Žalobkyně označuje za problematické to, že jí žalovaná klade k tíži, že nepodala žádost dálkově. Uvádí, že o možnosti takového postupu nevěděla, neboť v minulosti vždy předchozí žádosti musela podávat osobně na pracovišti správního orgánu prvního stupně. Působí na ni zvláště, že zaslání žádosti emailem bez ověřeného elektronického podpisu a následné doplnění osobního podání žádosti ve lhůtě pěti dnů je dle žalované v pořádku, když

o deset hodin opožděné podání žádosti žalobkyní žalovaná ani správní orgán nepovažovaly za naplnění důvodu pro postup podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

12. Žalobkyně nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaná posoudila námitku ohledně porušení § 45 odst. 2 správního řádu správním orgánem prvního stupně. Uvádí, že její vyjádření ze dne 8. 9. 2020 učiněné na výzvu správního orgánu ze dne 1. 9. 2020 bylo dostatečné a obsahovalo konkrétní tvrzení. Jestliže jej správní orgán považoval za vadné, měl v souladu s § 45 odst. 2 žalobkyni k odstranění vad vyzvat a poskytnout jí poučení o tom, jakým způsobem lze tyto vady odstranit. Správní orgán však namísto toho vydal usnesení, aniž by řádně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil § 3 správního řádu.
13. Žalobkyně namítá, že správní orgány měly povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího partnera, který v České republice pobývá na základě vlastního pobytového oprávnění. V této souvislosti odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27 a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33. Žalobkyně uvádí, že v České republice žije soustavně od roku 2016, studuje zde vysokou školu a za dobu života v České republice se již zdárně integrovala do české společnosti. Po celou dobu zde žila na základě pobytového oprávnění, neporušovala právní řád, nezatežovala český sociální systém. Žalobkyně uvádí, že usnesení orgánu prvního stupně i napadené rozhodnutí představují značný zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího partnera a do plánů jejich společné budoucnosti. Usnesení sice není meritorním rozhodnutím, ale fakticky ukončilo pobyt žalobkyně na území České republiky, která zde vzhledem k svému věku strávila značně dlouhou dobu života.

Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla žalobu zamítnout.
15. Žalovaná předně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně některé námitky uplatnila již v odvolacím řízení. K námitce ohledně nevědomosti o možnosti dálkového podání žádosti žalovaná uvádí, že tvrzení žalobkyně nemůže obstát. Dovolává se principu „neznalost zákona neomlouvá“. Uvádí, že žalobkyně měla možnost se seznámit s platnými právními předpisy. Nadto Ministerstvo vnitra České republiky poskytuje na svých oficiálních webových stránkách podrobné informace k této problematice.
16. Žalovaná dodává, že žalobkyní namítané vady napadeného rozhodnutí neodůvodňují jiné řešení věci, neboť zde byl dán důvod pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Případné zrušení napadeného rozhodnutí by nemělo vliv na správnost tohoto právního závěru, naopak by odporovalo zásadě procesní ekonomie. V této souvislosti odkazuje žalovaná na rozsudek ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 Azs 305/2015-52.

Ústní jednání

17. Při ústním jednání dne 12. 12. 2023 žalobkyně i žalovaná setrvaly na svých procesních stanoviscích. Žádná ze stran nepředložila žádné důkazy.

Posouzení žaloby

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Soud vycházel

při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Nehledal přitom vady, k nimž by měl povinnost přihlídnout z moci úřední.

19. Podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„[ž]ádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*
20. Podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) téhož zákona: *„[u]snesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.“*
21. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 1. 9. 2020 podala žalobkyně osobně na pracovišti správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Správní orgán zjistil, že žalobkyně měla v České republice povolený pobyt do 31. 8. 2020 a že žádost podala opožděně. Své pozdní podání žalobkyně ústně zdůvodnila tím, že byla v karanténě. Správní orgán vylepil žalobkyni výjezdní příkaz a vyzval ji k prokázání důvodů pro pozdější podání žádosti do deseti dnů od doručení výzvy ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Výzva obsahovala poučení, že náležité neprokázání důvodů uváděných žalobkyní povede k zastavení řízení a povinnosti žalobkyně vycestovat z území České republiky. Dne 9. 9. 2020 odeslala žalobkyně správnímu orgánu dopis, ve kterém popisuje důvody pozdního podání žádosti. Uvedla, že měla panickou hrůzu z nákazy covidem-19, celé léto pobývala zavřená doma, trpěla depresemi a neměla odvalu jít ani na poštu. Tento stav trval do doby, kdy se obrátila na online specialistu, který jí hodně pomohl, ale dle jejích slov „už bylo pozdě dělat jakékoliv jiné kroky“. Dodala, že se již jednalo o den 27. 8. 2020 a ona už nemohla situaci změnit. K dopisu žalobkyně nepřiložila žádné listiny prokazující její tvrzení. Dne 8. 10. 2020 vydal správní orgán prvního stupně usnesení, kterým správní řízení žalobkyně o žádosti zastavil dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. O odvolání podaném proti tomuto usnesení žalovaná dne 10. 2. 2021 rozhodla tak, že přeformulovala již neúčinnou právní kvalifikaci ve výroku usnesení na § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
22. Žalobkyně nerozporuje, že žádost podala opožděně. Nesouhlasí však se způsobem, jakým se žalovaná a správní orgán prvního stupně vypořádaly s tvrzeními žalobkyně ohledně existence důvodu dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
23. Podle ustanovení § 47 odst. 3 tohoto zákona platí, že: *„[z]abrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívejší podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.“*
24. Z poslední věty výše uvedeného ustanovení plyne, že žalobkyně měla na výzvu správního orgánu povinnost důvody, které vedly k pozdnímu podání žádosti, nejen tvrdit, ale také prokázat. To ostatně potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j.

6 Azs 90/2022-28, dle kterého „[u]stanovení § 47 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců však jednoznačně stanovuje, že povinnost prokázat existenci důvodů tvořících překážku včasnému podání žádosti má cizinec (žadatel).“

25. Žalobkyně ve svém dopise adresovaném správnímu orgánu sice uvedla závažný důvod, který by dle názoru tohoto soudu mohl odůvodnit pozdější podání žádosti ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, svá tvrzení však již neprokázala žádnými důkazy (například dokladem o poskytnuté psychologické pomoci a zprávou o jejím psychickém stavu). Soud uznává, že správní orgán se v usnesení o zastavení řízení s tvrzeními žalobkyně ohledně jejích závažného psychického stavu uvedenými v reakci na výzvu vypořádává velice stroze a v odůvodnění svého usnesení reaguje spíše na tvrzení, že žalobkyně se nemohla k osobnímu podání žádosti objednat včas, neboť dřívější termín nebyl k dispozici. Žalobkyni se však nepodařilo unést důkazní břemeno, když svoji závažnou situaci správnímu orgánu nikterak nedoložila. Správní orgán správně uzavřel, že žalobkyně podala žádost opožděně dne 1. 9. 2020, přestože lhůta k podání uplynula dne 31. 8. 2020, aniž by na výzvu správního orgánu prokázala, že včasnému podání žádosti zabránily důvody na její vůli nezávislé. Jeho postup spočívající v zastavení řízení o žádosti byl proto v souladu se zákonem.
26. Způsob vypořádání se s tvrzeními žalobkyně nelze vytýkat ani žalované. Žalobkyně v dopise ze dne 8. 9. 2020 sama uvedla, že dne 27. 8. 2023, tj. čtyři dny před koncem platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, se její stav již zlepšil, ale bylo již pozdě podnikat jakékoliv kroky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepřiložila ke svým tvrzením ohledně závažného psychického stavu žádné důkazy, nemohly správní orgány vědět, v jak závažném stavu se na konci srpna 2020 žalobkyně nacházela. Z jejího tvrzení však mohly logicky vyvozovat, že se její psychický stav zlepšil natolik, že k podání žádosti již byla schopna. Žalobkyní tvrzená skutečnost, že o možnosti podat žádost prostředky dálkové komunikace nevěděla, přitom nelze považovat za překážku na její vůli nezávislou dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
27. Žalobkyně v odvolacím řízení dále namítala porušení § 45 odst. 2 správního řádu a § 3 správního řádu. Jestliže správní orgán shledal její vyjádření ze dne 8. 9. 2020 nedostatečným, měl ji opětovně vyzvat dle § 45 odst. 2 správního řádu a poučit ji, jakým způsobem vady vyjádření odstranit. Dle § 45 odst. 2 správního řádu „[n]emá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).“
28. Žalobkyně při podání žádosti ze dne 1. 9. 2020 tvrdila skutečnosti ohledně důvodu dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán ji téhož dne vyzval k prokázání těchto důvodů pro pozdější podání žádosti, přičemž ve výzvě tučným písmem a podtržením zdůraznil, že žalobkyně má povinnost do deseti dnů tyto důvody prokázat, tj. nikoliv jen tvrdit. Zároveň ji poučil o následku, který nastane, pokud jí uváděné důvody neprokáže. Dle právní věty k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76 „[p]oučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (§ 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.“ Žalobkyně tudíž nemůže správnímu orgánu vytýkat, že jí ve výzvě ze dne 1. 9. 2020 nesdělil, jaké konkrétní důkazy má k prokázání svých tvrzení přiložit. Soud stejně jako žalovaná shledává výzvu dostatečně jasnou a srozumitelnou. Žalobkyni mohlo být již

z formulace samotného poučení zřejmé, že „druhou šanci“ na prokázání důvodů pro opožděné podání žádosti již nedostane.

29. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán ani žalovaná neposoudily dopady usnesení o zastavení řízení o žádosti do jejího soukromého a rodinného života a do života jejího partnera. Soud uvádí, že správní orgány k tomu v případě zastavení řízení nemají povinnost, neboť žádost se neposuzuje věcně. Touto otázkou se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Soud odkazuje například na rozsudek ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32:

„Obecně v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ostatně shodně viz rozsudek kasačního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35).“

30. Co se týče namítaného porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, žalobkyně k tomu žádná konkrétní tvrzení neuvádí. Uvedené námitky (srov. bod [3] tohoto rozsudku) jsou pouze obecného charakteru bez vazby na konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2023, č. j. 14 A 159/2021-42:

„není možné, aby žalobkyně vymezila žalobní body toliko obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona, jejich parafrázemi či obecnými formulacemi bez souvislosti se skutkovými výtkami. Vždy se musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech.“

31. Obsah žalobních bodů a kvalita jejich odůvodnění pak do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí správního soudu. Správní soud je totiž uplatněnými žalobními body (důvody) vázán. Specifikovala-li žalobkyně pochybení žalované, příp. správního orgánu prvního stupně toliko obecně, soud po přezkoumání věci došel k závěru, že jí citovaná ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu porušena nebyla. Žalovaná i správní orgán I. stupně postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců a přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

33. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. prosince 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu